

**AJUNTAMENT DE
LES BORGES DEL CAMP**

XVII Premi Literari Les Borges del Camp 2006

PREMI NARRACIÓ

Pensaments d'un adolescent

de Tamara Assens Reig

Pensaments d'un adolescent

Avui és dissabte i no tinc res a fer... Al matí he quedat amb l'Arnau i hem anat a jugar a bàsquet en una de les pistes del parc. Odio quedar al matí, però l'Arnau havia de marxar a la tarda a Reus. M'ha dit que la Susanna, la seva mare, havia de visitar la seva cosina i ell havia de fer d'espelma. Es queixa sempre que ha de creure tot el que li mana, però en el fons se l'estima molt. Va ser un cop molt fort, quan fa dos anys, son pare va morir en un accident laboral. Des de llavors s'ha marginat bastant, sobretot en temes de ties. A més, abans l'Arnau dibuixava còmics. I no era pas cap afició temporal; el tiu en sap molt, i em sap greu que ho hagi deixat. Aquests dos anys no he parat de fer-li costat, i de treure'l de casa, inclòs quan ell no en té ganes (que és gairebé sempre), i a vegades he pensat que sóc una mica emprenyador. Però tot això ho faig pel seu bé.

Quan portàvem dues hores jugant sense parar, ens hem assegut al banc del passeig i hem descansat. Jo volia descansar una estona i després continuar jugant, però ell s'hi ha negat en rotund. Sempre em diu que sóc un obsessionat pel bàsquet. Que quan començo no paro, i diu que he de tenir una mica de seny i repartir-me el temps. Realment té raó, el meu millor amic, però no és només amb el bàsquet, que estic obsessionat, perquè apart que m'encanta jugar-hi, hi jugo per desfogar-me de tot el que em passa, sinó que també estic obsessionat amb moltes altres coses. Jo no tinc el sentit de la proporció.

Però bé, ningú és perfecte, no?

-Aquesta tarda em moriré...-ha comentat l'Arnau inexpressivament.

Jo me l'he quedat mirant amb cara de pomes agres. No volia compadir-me d'ell, però...

-Si vols pots quedar-te a casa meva.

Ell ha entornat els ulls.

-I molestar-vos a tu i a tons pares, no?

-Uiiii! Com molestaries, eh! Més aviat em faries un favor!

Ell ha rigut i al final ha dit que era millor enfrentar-se al destí i no defugir-lo.

-És el que faig sempre.-ha dit.

He recordat que l'Arnau s'ha amagat a casa molts cops, quan havia d'anar a reunions familiars, i que la primera vegada que ho va fer, la Susanna es va posar histèrica en assabentar-se'n. I per no parlar de mons pares...

Tot i així, no li he donat la raó. Només faltaria...A més, amb mi pot contar-hi sempre i pel que vulgui.

Això mai li ho he dit, ja que jo, per expressar els meus sentiments obertament no sóc molt bo, que diguem. I sé que ell s'ho mereix, que li ho digui, però suposo i espero que ell ja ho sap. Almenys sempre miro de demostrar-li-ho amb fets.

-I crec que això ha de començar a canviar.-ha dit finalment.

És la primera vegada que li sento dir això i m'he quedat garratibat. Ho deia només per dir o parlava seriosament? La seva mirada ha parlat per sí sola. L'Arnau està fart de viure com fins ara i he vist que s'ha proposat canviar. Aquest cop va de bo perquè l'Arnau mai parla per parlar. Abans de dir una cosa s'ho pensa deu mil vegades. Quan ho diu, és que n'està convençut al cent per cent.

He somrigut i li he fet uns copets afectuosos a l'esquena.

En arribar a casa, m'he adonat, com tantes vegades, que enyoraré l'Arnau durant tota la tarda. Sempre intentem passar tot el temps possible junts, i quan no ho fem, jo el trobo en falta.

Això no és gens sentimental, eh! No sóc una persona fàcil d'emocionar; però sóc sincer, simplement. És el meu millor amic i estem molt units. Però això, evidentment, no ho diria pas públicament.

-Què, cansat?-m'ha preguntat la mama.-Vinga, xato, vés a dutxar-te, que vas tot suat!

-Hola, mameta!-li he dit, i me li he apropat i l'he abraçada, mentre ella feia esforços per treure-se'm del damunt, tot rient.

-Mira com m'has deixat!-s'ha queixat després, assenyalant-se el vestit.

Jo he fet un gest esnob amb la mà i ella ha marxat a la cuina. El papa estava al jardí arreglant el cotxe. M'ha vist i m'ha dit:

-Ei, tu! Vine cap aquí!

Jo m'he queixat i he intentat escapolir-me.

-Va, que m'ajudaràs!

Li he dirigit una mirada assassina i he marxat fent un sorollós cop de porta.

Ell s'ha quedat uns minuts parat com un estaquirot i després ha vingut rere meu. Jo ja em treia la camiseta que ell ha cridat:

-Què et passa, ara?

-Per què no pots portar-lo al mecànic? A mi no m'agraden els treballs manuals! Ell s'ha posat a riure. Què és el que li fa tanta gràcia? Que he dit "treballs manuals"? Doncs no ho he dit pas en doble intenció, i menys a ell.

-Manuels?-ha dit.-Si només et demanaré que em donis les claus que et vagi demanant!

-Ja! Segur!-he exclamat.-I què més!

He entrat directe a la dutxa i ell s'ha quedat fora. A vegades és bastant empipador! Però mira, què hi farem.

Quan he sortit net i empolainat, ja havien passat més de tres quarts d'hora...Sí, trigo molt en sortir de sota l'aigua calenta, però és que s'hi està tan bé!

Mon pare sempre es queixa de les meves pintes. No entèn (i jo no l'entenc a ell) per quin motiu he d'anar amb tants piercings. La veritat és que sempre m'ho ha prohibit, però la colla i jo coneixem un lloc on no et demanen ni l'edat ni la firma dels pares, (ja veus quina bajanada) i me'ls vaig fer d'amagat. En duc un a la cella i l'altre a sota el llavi. El papa, quan parla de mi, diu: "Està ple de piercings".

Ple! Si només en porto dos! Aarrg! Bé, el que li fot, és clar, és el dia que em vaig presentar així a casa. Quasi li agafa una embòlia, quan em veu! Se li va posar la cara vermella i les paraules no li sortien de la boca.

Em va fulminar amb la mirada i jo vaig marxar corrent a la meva habitació. Crec que ho vaig fer amb indiferència, per fer-me el dur. Vull que vegi que ja no sóc un nen com ell creu, que ja he crescut. Encara que potser això evidencia tot el contrari. Bé, tant se val, la ment dels adults és molt complexa.

El tiu no em va seguir, però va discutir amb la mama durant tota la tarda respecte el meu comportament. Només sap que queixar-se! Sort que la mama em va defensar! El papa no para de dir que això és una moda passatgera i em fot sempre un rotllo bastant llarg, que al final no sé si se n'adona, però acaba parlant sol. El que no entèn, però, és que no ho és! Si jo he volgut els piercings no és per la moda, sinó perquè m'ha donat la gana.

Sort que no m'ha vist el tatuatge que tinc a l'espatlla...

Bé, potser sí que el papa té una mica de raó en tot això. Potser és veritat que el tatuatge me'l vaig fer perquè ell s'hi oposava. I també em vaig fer dos piercings en comptes d'un, només per portar-li la contrària.

Tot això encara em va motivar més. No serveix de res que els pares et prohibeixin fer alguna cosa perquè el dia que se't presenta la ocasió, tu vas i ho fas, però encara més exageradament.

Tot i això, el papa i jo ens portem bé. Moltes vegades l'acompanyo a comprar a la fusteria o a la ferreteria, però ell, malgrat tot, no en té prou. Ostres! Què vol més, de mi? Jo necessito sortir amb els meus amics, passar el temps lliure tocant la guitarra o simplement tancar-me a la meva habitació a escoltar música per no veure'l i estar sol! No puc perdre el temps ajudant-lo.

Sembla com si no m'entengués. No recorda ell els seus anys de joventut? A vegades sembla que no. O potser també ho fa només per fer-me la punyeta.

Doncs al que anava. M'he vestit amb uns simples calçotets i una camiseta sense mànigues i he baixat a dinar. L'àvia sempre es queixa de com vaig vestit pel carrer. (Es veu que no li agrada la roba ample. Preferiria, potser, que em vestís amb uns pantalons apretats que em xafessin els ous? És que no sap que és dolent per la salut?) I encara es queixa més quan em veu per casa amb els bòxers. Jo aquesta dona no l'entenc! I ella què? No es veu ridícula amb aquella faixa de l'any de la Picó? I quan per casa, que la pobre, com és natural, no porta sostenidors, què? Jo no li dic pas que se li noten els pits penjant! Que més aviat fan fàstic que altra cosa. A que jo no li dic? Doncs que ella no em critiqui a mi!

Aarrg! Bé, doncs hem dinat. I tot i les queixes de l'àvia per la meva indumentària, ha estat un bon dinar. Macarrons amb carn picada i salsa de tomàquet. Ja sé que són els macarrons clàssics, però m'encanten! És el meu plat preferit. Més tard, l'àvia m'ha demanat que l'acompanyi de compres. Però què s'ha pensat! Bé, la mama m'hi ha obligat i jo tampoc hi he posat massa inconvenients perquè si em quedava a casa, el papa m'obligaria a ajudar-lo amb el cotxe, o en qualsevol altre cosa, i d'això no em podria escapolir. A més a més, l'excusa que tinc deures no donaria massa resultat. Ja fa temps que saben que passo bastant dels estudis. Em vaig defensant, però no arribo al notable. La Marta, la tutora, sempre em diu que podria treure excel.lents, però que no m'hi esforço.

Té raó, jo mateix ho admito. Ho trobo molt avorrit...Suposo que aquest any m'hi hauré d'esforçar més. Però bé, ara encara no tinc exàmens, o sigui que...

Al final hem sortit i la mama ha vingut amb nosaltres. Es veu que ha tingut compassió de mi. Mira que si la pena m'arriba a veure amb l'àvia pel carrer...Bé, tampoc passaria res, però se'n riurien. L'àvia començaria a xerrar com una cotorra i no hi hauria manera de fer-la callar. El que més em fotria, però, és trobar al Clapés (el Xavi), la seva novieta Rut, els dos esnobs de la classe que van de MR. i Miss. Univers.

Hem entrat en una botiga, i l'àvia no ha parat d'emprovar-se modelets, com si fos una adolescent. Al damunt tota l'estona em demanava "Rei, com em queda, aquest?" I jo "Molt bé, meravellós".

Al final, quan la mama no em veia perquè estava mirant roba per ella, li he aconsellat que es comprés el vestit que li quedava pitjor. A sobre, és un vestit horrorós; és blau marí amb topos blancs i sembla dels anys vuitanta. Potser això és el que ella vol, però... Ei! Que consti que no sóc cruel, eh! Simplement m'ha vingut per fer-ho així...He gaudit molt...

Després, no t'ho perdís, hem anat a una perfumeria. La dependenta era una noia jove i bastant bonica que s'ha degut pensar que sóc el típic nen de la mama...Encara que de pinta no en tinc. Almenys això espero. Què hi feia, jo, allí? Era la primera vegada que entrava en un lloc com aquell. Però es veu que ella no ha cregut el mateix perquè m'ha atès directament a mi. M'ha vist cara de ser un metrosexual d'aquells? Si ets tiu i vas arreglat, resulta que ets gai, però després es queixen quan vas deixat...

No vegis la quantitat de potingues que les dones compren. Es deuen gastar la meitat del sou en pintures, cremes i perfums! Al damunt, moltes dones encara cobren menys que els homes...Com si estiguéssim vivint als anys trenta! Sort que sóc un home i no m'he de preocupar. A més a més, em pregunto per què es gasten tant en tonteries. Si queden millor al natural! Vaja, almenys això és el que jo opino, perquè les ties poden estar molt guapes amb maquillatge, però, apart que es nota un ou quan en porten, quan les veus sense, t'horroritzes. Un exemple clar és la Maria del meu institut. La tia és molt popular i va darrere de l'Ernest, un altre amic meu. La tia està boníssima, però un dia la vaig enganxar sense maquillatge i...Bé, la pell que té parla per sí sola. En canvi, a l'Ester, la germana de l'Ernest (tot gira al seu voltant, o què?) queda millor sense.

Per cert, crec que ella i el Sergi, un company de classe, s'agraden. Ho dic perquè es nota una mica. Quan l'Arnau i jo li ho vam insinuar a l'Ernest, aquest es va posar fet una fera.

-Però què dius, tiu! Com vols que s'agradin!-va exclamar.

Nosaltres ens vam quedar uns moments callats, intentant comprendre el motiu d'aquella sortida, però jo personalment, no li n'he trobat cap.

Està gelós perquè no suportaria que la seva germana surti amb algú? O no suportaria que l'Ester tingués parella abans que ell? Mmmm...No ho sé, ho dubto.

Doncs bé, sort que aquesta tarda no he trobat a ningú conegut. Apart, és clar, de les veïnes xafarderes del barri. Ens han vist i no han trigat a córrer cap a nosaltres. No aguanto aquelles velles insuportables.

-Oi, com n'heu d'estar, d'orgulloses, del nen. Us acompanya i porta les bosses i tot.-veus, en això sí que tenen raó. Només serveixo per ser el burro de càrrega; això sí, un burro català.

-Veig que és molt eixerit.-ha comentat una altra.

Aiis! No em feu posar vermell, iaies verdes!

Ara estic recordant les llargues converses amb l'Ester, que és molt feminista, sobre els drets de les dones. Jo, vés per on, hi estic del tot d'acord.

Jo no ajudo a fer les feines de casa, però tampoc m'ho demanen. Sé que sóc molt còmode sense haver de fer res, i que després ja m'ho trobaré. Encara que alguna cosa sé fer...Sé cuinar una miqueta, sé netejar el pis, sé fer-me el llit...Bé, em podria defensar molt millor que d'altres. Crec tot això ja ho faré quan em convingui...Però també crec que si la societat és tan masclista, en part també és culpa de les dones. Moltes no es queixen i fan com si res davant d'aquest tema. Moltes, inclòs, defensen els homes i afirmen que han de ser elles, les dones, qui facin les feines de casa i les que s'ocupin de la llar, mentre que els homes han de ser els qui treballin i portin els diners. Hi estan d'acord, tu! Trobar algú així, que t'ho faci tot, que quan arribes a casa de treballar, puguis asseure't al sofà amb una cervesa a la mà i mirar la tele, tan tranquil, mentre que ella planxa, frega, posa la rentadora, etc, estaria molt bé...Però jo no tinc aquesta meta. No em sentiria bé veient com l'altra treballa i jo em toco la panxa. Jo vull algú amb personalitat. Per què no es poden fer les coses entre els dos?

A casa, no ens plantegem aquests tipus de qüestions. Tant el papa com la mama treballen. Tots dos són advocats. El papa jurídic i la mama, criminal. I la que s'encarrega de la llar és l'àvia, que tampoc té altra cosa a fer en tot el dia.

A vegades em compadeixo d'ella perquè sé que ha treballat tota la vida, i ara, a la tercera edat, continua fent-ho. La mama li diu sempre que pot contractar una dona de fer feines, que no ens costaria gens, però l'àvia mai ho ha vist amb bons ulls i diu que de la casa se n'encarrega ella i que ho continuarà fent fins el dia que es mori. Si la mama la contradigués, s'enfadaria. Ella és així, jo no l'entenc, però per la mama segur que és millor.

Bé, quan al final hem arribat a casa, el papa estava d'un humor de mil dimonis (es veu que no ha sabut arreglar el motor del cotxe i per fi s'ha adonat que no ho pot controlar tot) i en veure'ns, ha sortit de casa sense dir res. Suposo que haurà anat a veure al veí, o a qualsevol altre amic seu.

Ara amb el grup estem millor que mai. Mai m'han fet cas sobre el que sempre dic, que hauríem d'incorporar-hi ties. La meva opinió és que ens ho passariem més bé, però l'Ernest sempre s'hi ha oposat dient que les ties i els tius som dos móns diferents, i que no podríem parlar i fer les coses de sempre. Jo crec que ha arribat el moment de canviar de tanta monotonia. Si sempre parlem del mateix! No hi ha res de nou...L'Oriol només sap que xerrar de les fantasies eròtiques que té amb la "profe" de català i sobre les novel·les de terror que escriu, que la veritat, tot s'ha de dir, són molt bones i les hauria d'enviar a alguna editorial perquè les hi publicuessin. Ja sé que costa, però ho hauria d'intentar; sinó mai ho sabrà. Malgrat tot, ell només fa que assentir amb el cap i prou. L'Arnau mai diu res i manté les seves penes en silenci, però si puc dir alguna cosa d'ell (apart del que ja he dit), és que és el més realista del grup,

tirant a pessimista, però tampoc tant. Sempre em confessa a mi les seves pors i dubtes, i jo li explico els meus problemes. Ens complementem molt bé.

El Jordi és el més curiós. Sempre fa comentaris una mica ximplets, però que tenen una certa gràcia, i mai es queixa de res. Diria que veu la vida amb bons ulls, però més aviat crec que té una cuirassa, i que rere d'ella, s'hi amaga un noi amb molts problemes. Un d'ells és que està bojament enamorat de l'Ester, la germana de l'Enrest, des de sisè de Primària, però ella no li fa ni cas. I ara en tindrà un altre, de problema, el Jordi, perquè si l'Ester s'avé a sortir amb el Sergi...

L'Ernest és el més fantasma de tots. Es passa la vida parlant i parlant pels descosits i al cap de dues hores d'escoltar-lo te n'adones que no ha dit res que tingui una mica de sentit o que valgui la pena. És un dels païos més populars de l'insti, encara que ell no s'hi ho considera. Realment, ell no fa res i totes les ties li van darrere com mosques. Quina sort! Deu ser pel seu físic. En canvi, ell les esquiva a totes. Els té por? Qualsevol ho diria. El tiu creu que la vida volta envers ell i que ell és el centre del món. Diria que és una mica egocèntric, però no ho fa amb mala intenció. Potser és més aviat que no se n'adona. És de les persones que sempre hi són per quan els temps són bons, però que quan són dolents...ja els has vist el pèl. Però no ho sé, és una impressió que sempre he tingut; per l'Ernest no hi posaria les mans al foc. Espero que no ens haguem de trobar mai en una situació compromesa. I el Sergi...Crec que és tot el contrari a ell, una persona súper legal. Tot i que encara no el conec (només fa dues setmanes que l'Ernest ens el va presentar), però per aquest sí que hi posaria les mans al foc...Bé, a les brases. Més val precaució. Com sempre he dit, mai t'has d'arriscar per ningú, perquè mai saps qui te la pot jugar. A més, "més val company conegut que amic per conèixer", i diuen que mai acabes de conèixer a una persona, no?

Bé, en tot cas, jo m'arriscaria per l'Arnau i sé que ell també per mi.

Doncs avui, a les vuit de la tarda i vint-i-cinc minuts, ho sé a la perfecció perquè és un fet històric, m'ha trucat la Laia.

Bé, no sé si cal que escrigui aquí amb pèls i senyals com ha anat la conversa. Només explicaré el més bàsic. (Els holes i els adéus me'ls salto).

-Com va?-ha dit amb un fil de veu.-Saps qui sóc?

Jo m'he quedat mut per l'emoció.

-Que em sents?

-Sí, sí.-he dit a la fi. (Sóc un burro, d'acord? No cal que m'ho digueu, que ja ho sé).-Bé, ara millor que mai, i tu?

Ella ha rigut.

-Bé, per què ara millor que mai?

Jo he tingut l'impuls d'estrangular-me a mi mateix. Sóc idiota! Per què hauré dit aquesta parida? I a més, la Laia és prou llesta (això és el que més m'agrada d'ella) per saber el per què. Però és clar, ho devia voler sentir...

-Doncs...Bé, t'ho pots imaginar.-he dit com un sòmnes.

Ella ha tornat a riure però no ha insistit més. Uff!

-Avui t'he vist.

-A on?!-m'he posat borde, crec.

La mama ha tret el nas per la porta i he vist que estava rient. Bé, era una rialla maliciosa que mai li havia vist...Es deu haver ensumat que estava parlant amb

una noia...La veritat és que el meu to de veu canvia molt quan parlo amb algú del sexe femení.

Jo li he tancat la porta als morros, però crec que s'ha quedat escoltant al passadís.

-Anaves amb la teva àvia i amb la teva mare.-ha dit la Laia.-En una perfumeria.

-Ah!-he dit, com si no ho sabés!-Mira, és que elles havien d'anar a comprar i jo m'he ofert per acompanyar-les...

-Què amable!-ha dit ella rient. (no tornaré a dir que estava rient, perquè tota l'estona reia nerviosament i si he de repetir totes les vegades que ho ha fet em cansaré, o el que és pitjor, em trencaré el canell.)

-Mira...-he dit.-Amb les dones puc resultar molt galant...

Déu meu! Perdo el nord, parlant amb la Laia! No sé què em passa, em transformo...Inclòs el reflexe del mirall semblava canviat...(Tinc un mirall a l'habitació, i no perquè sigui coqueta, eh!)

-Oh!-ha exclamat ella. Crec que s'estava divertint d'allò més.-No la coneixia, aquesta faceta teva...

-Encara desconeixes moltes coses de mi...-he insinuat.

-Ja me les ensenyaràs, doncs.-ha dit ella amb veu trencada.

A l'altra banda del fil he sentit riures, i no eren els d'ella sola. Crec que la Carme, la seva millor amiga, estava amb ella, i així li ho he preguntat.

Ella ha titubejat.

-Bé...Sí...Però...

-No us estareu rient de mi, no?

-No, no!-ha cridat la Laia, que quasi em trenca els timpans. Llavors he sentit un soroll estrany i la Carme s'ha posat al telèfon.

-Perdona'm, Adam.-ha dit.-Et juro que no m'estic rient de tu, però només estic aquí perquè per fi he convençut la Laia que et truqués...I no ho volia fer sense mi al costat, o...

Llavors la Laia li ha pres el telèfon. He sentit els riures estridents de la Carme.

-No li facis cas.-ha dit una mica brusca. Crec que s'ha enfadat amb la seva amiga.-Està sonada i no sap el que es diu.

Al cap d'uns segons ha afegit:

-Sonada i borratxa.-i l'altra ha esclatat a riure.

Jo estava escoltant-les com un tanoca i la veritat és que a elles els deu haver fet molta gràcia, però jo feia l'estaquiroto, allí plantat al mig de la meva habitació amb el braç tremolós, aguantant el mòbil.

-Bé.-ha dit finalment.-Què fas demà?

El cor se m'ha aturat de sobte.

-Demà?-he dit com si m'ho rumiés.-Demà serem diumenge, no? Mmmm... Crec que res.

-Ah!-ha dit ella.-Si només ho deia per preguntar...

"Només ho deia per preguntar"...He somrigut. "Aquesta és meva", he pensat, i la veritat és que no vull que se m'escapi.

He sentit com la Carme li fotia la bronca a través del fil de telèfon.

-I tu?-li he preguntat.-Què fas?

-Res.-ha dit d'una revolada.

Jo he assentit amb el cap, com si ella em pogués veure, i li he dit una frase que només he pronunciat dues vegades a la meua vida, però que no compten perquè era un crio. (L'últim cop tenia dotze anys).

-Vols quedar...? Anar al cine...?-tant bon punt he pronunciat aquesta frase, me n'he penedit. A Riudoms no n'hi ha, de cine, i hauríem d'anar fins a Reus, i encara que el trajecte és curtíssim, no tenim cap transport. I a més, ja seria molt oficial que nosaltres sortim, si agafàvem l'autobús per anar a Reus, i no és així.

-I sinó a passejar.-sort que he reaccionat ràpid...-No ho sé...

-T'agradaria anar al cine?-m'ha preguntat.-Perquè hi podríem anar amb la meua moto.

-Tens una moto?-m'he quedat molt sorprès. No l'he vista mai, a ella, amb moto, ni tampoc m'ho havia dit mai.

Bé, sabia que s'havia tret el carnet...Aquí a Riudoms hi ha molts joves que van amb moto perquè és més pràctic que demanar als pares cada dos per tres que et portin a Reus, o a qualsevol altre lloc. Però ni jo ni cap dels de la colla s'ha tret el carnet. Ja veus...Jo m'esperaré fins als divuit anys i així ja podré portar cotxe. M'agraden molt més els cotxes que les motos. Però tampoc ho espero amb massa impaciència. El sol fet d'imaginar-me l'examen em produeix mal de cap.

-Fa una setmana.-m'ha explicat.-Me la van regalar mons pares pel meu aniversari.

Ostres! El seu aniversari! I jo ni ho sabia! Potser ho tinc apuntat per algun lloc (jo no és que sigui molt ordenat) però no ho havia vist. Se m'havia oblidar. Quina tocada de collons!

-Felicitats atraçades.-he murmurat amb un fil de veu.-Ho sento, no me'n recordava...

-No passa res, home!-ha exclamat.-Bé, així quedem demà?

-I tant!

-Et va bé passar a les quatre per casa meua?

-Perfecte.-he dit pensant que així tindríem tota la tarda per estar sols. Uee!

Doncs mira, ara encara estic amb el mòbil a la mà, sense creure'm el que m'acaba de passar, al bell mig de l'habitació. M'encanta la Laia i m'encanta que sigui tan llançada...Crec que si les ties de la nostra edat haguessin d'esperar que els tius féssim el primer pas, s'haurien d'esperar fins que els cresqués la barba.

Però de cop i volta s'ha trencat l'encant. El papa ha entrat a la meua habitació (sense avisar, és clar) i amb cara d'estranyat m'ha preguntat:

-Què fas aquí parat?-jo m'he girat envers ell, i ha afegit:-Què et passa que estàs tan vermell?

Jo he fet una ganyota. Vermell jo! Juas! Ejem...He canviat d'expressió en qüestió de segons.

-Hauries de començar a arreglar-te les coses per demà, que sortirem d'hora.

-A on?

-A la platja.-ha dit.-T'ho vam dir divendres, que hi aniríem.

La meua cara s'ha convertit en un tomàquet a punt d'esclatar. Ell m'ha vist el telèfon encara a la mà, i ha dit:

-Que havies quedat? No m'ho diguis, això, perquè ja t'havíem avisat!

-Fora d'aquí!-he exclamat (això em passa sovint).-Vés-te'n!

Ell s'ha indignat (tampoc entenc per què si ja hauria d'estar acostumat als meus canvis d'humor) i ha dit en veu baixa assenyalant-me amb el dit, com si a l'habitació hi hagués algú més apart de mi :

-Mira, Adam, t'ho diré només una vegada: No em tornis a contestar així, perquè a la pròxima...

Normalment, quan diu això callo, però aquest cop estava enrabiad de debò. Sempre em fan el mateix, els de casa. Quedo amb la pena i després resulta que havíem quedat per fer una excursió familiar i ho he d'ajornar tot. Quasi sempre és la meva memòria que em juga males passades, però una cosa és la pena i l'altre la Laia, i a ella no podia fer-li això...Només de pensar-hi...No volia! No podia posposar la cita!

-Què, què em faras?!-he exclamat, i com que no contestava, he continuat:- N'estic fart de les sortides familiars! No penseu mai en mi!

El papa s'ha apropat, però en aquells moments ha entrat la mama, que ha preguntat què passava.

-El nen té altres plans per demà.-s'ha mofat el papa.

Ella m'ha observat i per la meva sorpresa, ha dit:

-Bé, no passa res, per un dia podem sortir sense ell.

Jo li ho he agràit amb la mirada. És la primera vegada que m'ajuda en un cas com aquest.

-Però és que ja l'havíem avisat abans...-ha rondinat el papa.

-Pere, deixa-ho córrer.-l'ha tallat, ella.-Si l'Adam ha quedat, nosaltres no hem d'impedir-li-ho.

-Ja.-ha fet mon pare, sense decidir-se.-I amb qui ha quedat, el senyoret?

-Amb l'Arnau.-he dit enfurismat. Per què m'ho pregunta? I a ell què li importa!

-I per l'Arnau t'has de quedar a casa? Per un dia que no us veieu no passarà res!

-Crec que ha quedat amb una amiga.-ha dit la mama per calmar-lo, i evidentment, ha fet efecte. Ell ha alçat les celles i m'ha observat de dalt a baix. Què contemplava? Si sóc suficient home com per sortir amb algú?

-Penseu el que vulgueu.-he dit inexpressivament. No volia donar-los el gust que ho sabessin per la meva pròpia veu. No volia confirmar-ho. Em feia ràbia.

-Ah, sí?-ha dit ell.-Doncs ja que et comportes com un gall, em donaràs les claus de casa.

La mama l'ha interrogat amb la mirada.

-No vull que porti a cap noia aquí mentre no hi hagi ningú.-s'ha excusat.

Jo m'he tret les claus de la butxaca i les hi he llançades.

-Al tanto, eh!-m'ha avisat, amenaçant, o digues-li com vulguis.

Després se n'ha anat i la mama m'ha fet un petó al front.

Bé, almenys em deixen sortir demà...Però per què sempre han de saber-ho tot, de la meva vida? No puc fer res que no m'enganxin!

I ara començo a estar nerviós per demà, i encara falten exactament dinou hores per trobar-me amb la Laia.

Buff! Us adoneu ara, per què dic que les coses al grup aviat començaran a canviar? Aquest any tots ens comencem a fixar en alguna tia. Jo, tinc per segur que si surto amb algú serà seriosament, no com un rollo com sempre diu l'Ernest. Sempre diu "Sortir amb una tia més d'un mes deu cansar, no trobeu?"

Per mi, pot liar-se amb qui vulgui, no és problema meu. Tampoc li diran res, ja que, com sempre diu l'Ester, ell és un noi i els nois són sempre uns sants facin el que facin.

Ara trucaré l'Arnau per explicar-li tot i per quedar demà al matí. Vull que m'ajudi a decidir quin regal li faig a la Laia pel seu aniversari.